

ACTE INSTITUCIONAL DE LA DIADA NACIONAL DE CATALUNYA

10 de setembre de 2009

Molt bona tarda a tothom, i gràcies per la vostra assistència.

Després de 5 anys de celebració institucional de la Diada Nacional de Catalunya a les Terres de l'Ebre, després de 5 anys convidant a historiadors, i coneixent des de diferents perspectives els fets històrics del 1714, enguany hem considerat oportú canviar l'orientació d'aquest acte.

Enguany hem volgut convidar a impartir el parlament central d'aquesta celebració al Rector de la Universitat Rovira i Virgili, el senyor Francesc Xavier Grau, com a reconeixement institucional a l'esforç i a la prioritització feta des de la URV, per a la seva implantació al nostre territori.

Esforç fet col·lectivament però, sobretot, fet pels dos darrers rectors, Lluís Arola, amb qui varem començar aquesta llarga aventura i, actualment, l'esforç de Francesc Xavier Grau.

Tots dos rectors, acompanyats des del primer dia i, fins i tot des d'abans, pel director Azael Fabregat, motor i referent fonamental del projecte al territori. Com sabeu, recentment guardonat pel Govern de Catalunya amb el reconeixement Jaume Vicens Vives per la seva trajectòria docent.

I enteníem oportuna la intervenció del Rector, especialment aquest any, aprofitant que el proper dia 2 d'octubre es materialitzarà la posada de la primera pedra del nou edifici del Campus universitari a Remolins, Tortosa.

El desplegament de la Universitat Rovira i Virgili al nostre territori, ho he dit en moltes ocasions, és un dels projectes estrella, un dels

projectes més transcendents dels que estem desplegant col·lectivament a les Terres de l'Ebre.

I ho és per la seva vessant de formació superior. No hi ha millor inversió per a les Terres de l'Ebre que formar adequadament als nostres joves, i formar-los aquí.

Avui són ja prop de 600 els joves que desenvolupen estudis universitaris a la URV a les Terres de l'Ebre, i per al 2011 esperem superar ja el miler d'estudiants.

Joves que tenen més fàcil accedir a la universitat. Joves que no marxen fora a estudiar, i amb els quals no correm el risc de què segueixen la inèrcia de no retornar a les nostres comarques.

Avui, malauradament, les Terres de l'Ebre tenim encara un 40% menys d'universitaris que la mitjana de Catalunya. Durant els darrers anys hem avançat molt però, aquest continua sent un àmbit que totes les institucions hem de prioritzar i en el qual hem de concentrar molts esforços.

La Universitat a les Terres de l'Ebre, com a ens formador, com a motor de recerca, com a institució de transferència de coneixements a la nostra societat i com a generador i difusor de cultura, és avui un dels instruments més potents de construcció territorial.

Una construcció territorial que hem d'impulsar amb la creació d'instruments propis, específics de les Terres de l'Ebre. Però que, també, hem d'impulsar aprofitant sinèrgies de forma intel·ligent i compartint institucions amb territoris veïns, quan sols no disposem de suficient massa crítica.

Així, hem de saber sumar i compartir amb el Maestrat o el Matarranya, com està fent la Taula del Sénia, reforçant la singular identitat cultural de les comarques centrals dels Països Catalans.

Hem de recuperar el passat comú i treballar els molts projectes que compartim amb les Terres de Lleida, com el desdoblament de l'Eix de l'Ebre, una inversió absolutament estratègica per al nostre territori i per al conjunt del país.

I òbviament, també hem de ser capaços deaprofitar el potencial del Camp de Tarragona, amb qui tantes coses hem compartit des del 1833, i amb qui continuem una estreta relació, especialment la part nord del nostre territori, i amb qui compartim una posició estratègica sobre el corredor del mediterrani. Un corredor que ha de ser la via ferroviària per a mercaderies del sud d'Europa: amb parada a l'Aldea, tal com i com recull el Pacte Nacional per a les Infraestructures.

Però, al mateix temps, hem de continuar treballant amb el ferm convenciment deavançar cap a la nostra plena realitat institucional i administrativa.

Un procés que va desencadenar-se amb la nostra lluita territorial contra el transvasament de l'Ebre i que, digui el que digui el Tribunal Constitucional des de Madrid, hem de culminar per al 2011 amb la constitució de la Vegueria de l'Ebre.

Com sabeu, la constitució de la Vegueria no està sent un camí fàcil. Estan apareixent entrebancs molt importants derivats de la legislació estatal i de la falta de consens en altres territoris. Tot i això, espero i confio que superarem amb èxit els entrebancs durant els propers mesos.

Des del Govern de Catalunya estem treballant amb la ferma voluntat deaprovar, durant la tardor, una llei de vegueries per donar sortida exclusivament a la nostra reivindicació territorial.

Un pas que ens permetrà fer un nou salt històric amb la superació del marc provincial espanyol, reconeixent la realitat territorial pròpia de Catalunya, que mai no vam haver de perdre.

Universitat i Vegueria: dues institucions que ens van pendre fa 300 anys com a conseqüència de la derrota que avui commemorem. Dos projectes essencials de construcció de les Terres de l'Ebre.

Construcció de territori que és més necessària que mai en el greu context de crisi econòmica en què estem immersos. Crisi que està afectant de forma important sectors fonamentals de la nostra economia i de la nostra societat, com la pagesia i la pesca, la química, el moble, l'automòbil, el comerç...

El darrer ha estat un any difícil per a moltes famílies, per a molts treballadors i treballadores, assalariats o autònoms, per a moltes empreses. Per al conjunt de les Terres de l'Ebre i de Catalunya.

Avui, ens cal transmetre optimisme en el futur i confiança en què sortirem endavant, demostrant una vegada més les nostres principals qualitats individuals i col·lectives, combinant força i sacrifici, amb exigència i rigor alhora.

Les Terres de l'Ebre necessitem de més institucions pròpies, necessitem més instruments per tal de impulsar la nostra economia, per tal de diversificar la nostra societat, amb més formació, amb més infraestructures, amb més serveis...

Després d'aquesta crisi, les Terres de l'Ebre no podem tornar a caure en l'error de fonamentar la nostra economia en la construcció.

Ens calen noves apostes des del conjunt de la societat. Ens cal arriscar i explorar noves estratègies

Hem de ser un territori dinàmic i amb les idees clares, i defensant allò que volem ser des de la màxima unitat.

Torno a felicitar, una vegada més, la ferma defensa unitària de l'AVE i del servei ferroviari. Si no caiem en la temptació de fer partidisme, encara que aparentment algú pensi que hem perdut, el resultat del procés només potser positiu. Positiu perquè ens fem sentir, perquè

existim, perquè agafem cultura del projecte, del consens i de la unitat.

Negatiu és perdre's en discrepàncies internes i no sortir a jugar el partit. No defensar els nostres interessos territorials equival a claudicar davant dels grans centres de poder polítics i econòmics.

Nous instruments com la Universitat, com la Vegueria. Però, una vegada superades aquestes fites, hem de fixar-nos nous objectius en el procés de construcció territorial: aconseguir esdevenir circumscripció electoral i assolir la unitat cameral de tot el territori.

Instruments com pot ser, també, la declaració de la Reserva de la Biosfera per la UNESCO, un segell de gran prestigi internacional que pot reforçar el nostre posicionament en els mercats turístic, agrícola i de la indústria alimentària.

Un instrument que pot ajudar a què fem les coses millor al nostre territori, de forma més participativa. I perquè no, pot ser, també, un paraigua decisiu per a futurs intents de regressió al nostre Riu!

Us convido a tots a què arrisquem, a què explorem col·lectivament nous reptes en la línia d'un desenvolupament econòmic -sostenible i ambiciós-.

Declaració que ha de ser compatible o no serà, amb la clara voluntat d'industrialització del nostre territori i amb les noves infraestructures que necessitem.

Apostes que des del Govern defensem i defensarem amb fermesa, sense dubtes, i que hem de fer compatibles en el marc del nou Pla territorial de les Terres de l'Ebre, i el paradigma d'una societat respectuosa amb un dels nostres principals valors: el nostre paisatge.

Un territori que necessitem dotar-nos d'un estat del benestar del que mai havíem disposat, amb la creació de 1000 noves places de llars d'infants, 500 noves places de residències per a la gent gran i 200 en centres de dia, amb l'habilitació de centres d'atenció als discapacitats, a menors i dones maltractades, de nous centres d'atenció sanitària, i amb el desplegament de la Llei de la dependència... Entre el 2004 i el 2010 s'hauràn creat a les Terres de l'Ebre més de 2.000 nous llocs de treball en atenció a les persones.

Un canvi històric que està impulsant la diversificació de la nostra societat, avançant cap a la necessària i transcendent terciarització de la nostra economia. Encara al 2006, el sector terciari només representa un 47% del nostre PIB, mentre que la mitjana catalana s'apropa fins al 65%.

Un avanç, en els serveis a les persones, que ens ha de permetre igualar, en drets i prestacions socials, els ciutadans de l'Ebre amb els de la resta del nostre país, aconseguint una de les nostres màximes històriques, l'equilibri territorial.

Voldria acabar en unes breus referències finals: algunes positives, i una negativa.

En positiu, destacar un element que hem de saber valorar en la seva transcendència i que tots hem passat una mica de puntetes: la nova dessaladora del Prat, i la futura construcció de la dessaladora de Cunit.

Amb aquestes dues noves infraestructures el Govern de Catalunya inverteix al riu Ebre. El Govern invertim per descartar definitivament els transvasaments, en el marc del nostre compromís amb la nova cultura de l'aigua.

En positiu, també, voldria destacar l'exitós desplegament en matèria de seguretat de la Policia de Catalunya, dels Mossos d'Esquadra al nostre territori. Més recursos, més efectius policials, més proximitat, més eficiència, més coordinació. Per tant, més seguretat, més

convivència i més garanties per al lliure exercici dels drets i de les llibertats a les Terres de l'Ebre.

I acabo recordant als 5 bombers que van morir a l'incendi dels Ports el passat dia 21 de juliol. 5 morts en ple acte de servei al nostre territori, a la nostra nació: David Duaigües, Jordi Moré, Ramon Espinet, Jaume Arpa i Pau Costa.

Demà el President lliurarà la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya al cos de Bombers. Se la mereixen des del primer bomber fins al darrer, especialment els seus comandaments, per la seva professionalitat, i tots els membres del GRAF per la seva valentia i compromís.

Espero que passeu una bona Diada Nacional.

Visca Catalunya!!